

דתנא קמא סבר, מדשטייך, בתקילה, בשעה שהקנה לו, קנייהו. והאי דקא צווח לבסוף, מהדר הוא דקא הדר ביה. רוצה לחזור בו מהסכמתו. אך כיון שכבר זכה בנכסים, אינו יכול לחזור בו بلا קניין.

ורבן שמעון בן גמליאל סבר, הוביה סופו, שצוחה, על תחלתו, שאינו חפץ בנכסים כלל.

והאי דלא צווח עד השתה, דסביר, כי לא מטו לידי מאי אצווה [מדוע אצוה כל זמן שלא הגיע השטר לידי?].

תנו רבנן בבריתא: שכיב מרע שאמר "תנו מאתים זוז לפלוני, ושלש מאות לפלוני, וארבע מאות לפלוני"⁽¹⁷⁸⁾, ובמקרה שלא שיר לעצמו נכסים נוספים, זכו המקבלים בדבררו בלבד קניין. דברי שכיב מרע ככתובים וכמסורים דמו.

ואין אומרין כל הקודם בשטר זוכה⁽¹⁷⁹⁾.

אם היה רבן שני, היינו, מקבל המתנה, בהן, הרי אלו אוכליין בתרומה הכל קניין כספו⁽¹⁷⁶⁾. כמובן, על כrhozo זכה בהם, והרי הם כרכשו.

רבן שמעון בן גמליאל אומר, כיון שאמר הלה "אי אפשר בהן", כבר זכו בהן ירושין. היינו, הראשון או ירושיו⁽¹⁷⁷⁾. עד כאן הביריתא.

וזהוין בה, וכי תנא קמא סבר זוכה בהן בעל כrhozo, אפילו עומד וצוחז?

אמר רבא, ואיתימא רבי יוחנן: בזכוח מעיקרו, דכוליعلماء לא פליגי דלא קני. שתק ולבושא צוחה, דכוליعلماء לא פליגי דקני. כדילעיל.

כי פליגי, במקרה שזכה לו את המתנה על ידי אחר, ושתק, ולבושא, כשהנתנו לו את השטר, צוחה.

להשミニינו וברותא בסימן פא, שם אמר "תנו מאתים לפלוני, ואחריו שלש מאות לפלוני, ואחריו ארבע מאות לפלוני", כל הקודם זכה, והאחרון מפסיד אף על פי שהשכיב מרע אהבו יותר וננתן לו מתנה מרובה. רשב"ם.

ויש שכחטו באופן אחר: שם נתן לכולם בשווה, כגון שנתן לכולם מאותים זוז, כל הקודם במתנתו זוכה, אפילו אם לא אמר "ואחריו". שם לא כן, היה לו לומר שיתנו להם ביחד שיש מאות זוז.

ורק אם נתן לכל אחד סכום אחר, אמרינן שכולם זכו כאחד. (עיין בשו"ע ח"מ רג' ט', ובבאוור הגרא"א שם סקי"ח, ובתוספות גיטין נ' ב').

179. דוקא בשכיב מרע, המקנה את נכסיו על

עוד מקומות), ואם כן אין הוצאות אחזקתו מוטלות עליו, מכל מקום לא ניחא אליה לעשות כן. רשב"ם.

176. דכתיב גבי תרומה: "וכהן כי יקנה نفس קניין כספו, והוא יאל בו". ויקרא כב' יא.

177. הרשב"ם מבאר, שרשב"ג לא סבר כדעת ריש לקיש שהובאה לעיל, שהנותן מתנה לחבריו ואמר הלה אי אפשר בה, כל המחזק בה זוכה בה", אלא סבר שתחזור המתנה לרשותן, לדעתה דהכי לא נתן לנו. אמן למשה לא קימה לנו כמותו בזה, אלא כדעת ריש לקיש.

178. התנא התרמש בדוגמאות אלו כדי